

הזקן והקרטון (cartoon)

הזקן והקרטון (cartoon)

יצחק אלוני ©
טל: 03-5225458

הדמויות: לפי סדר הופעתן

הזקן	-	קשיש
קרטון	-	דמות מצוירת
השליח	-	שליח סופרמרקט
נורית	-	בתו של הזקן

המקום: סלון בדירת. פתח דלת לחדר שינה. בסלון ארון קטן, שרון קיר שנעצר. כורסא לידה שולחן קטן, עיתונים. בצד טלפון ושולחן קטן. בצד השני מטבח ולידו מראה. שולחן אוכל ועליו מספר אביזרים. כסאות. נקודה מסוימת בקהל משמשת כמקום טלוויזיה. דלת כניסה ראשית עם מנעולים. הדירה מוזנחת.

בעומק הבמה נראית דמות מצוירת בגודל טבעי של אדם יושב על מדרגות ומעליו רקיע השמים. הציור צמוד לקיר האחורי. הזקן יושב על הכורסא ומתחיל לגרד בין אצבעות הרגליים, רואים שהוא נהנה מאוד. אחרי זמן מה הוא מורח משחה ומעסה את כפות רגליו. נשמעת שריקת קומקום מים, הוא קם ומכבה. חוזר עם כוס תה בידיים רועדות. מהמטבח נשמעים קולות של כלים נופלים. הכוס נופלת, והוא נשאר עם התחתית ביד. הוא נאלם לרגע ולא מבין מה קורה. אוסף את הכוס ומנגב את הרצפה ומניח עיתונים על המקומות הרטובים. הולך לכורסא ומתיישב.

הזקן: (לעצמו) מה השעה?
(מסתכל ארוכות על שרון הקיר שנעצר) הזמן לא זז.
(בזכר) מטומטם, לא שטפת טוב ידיים.
(קם והולך לשטוף את ידיו. זורק את המגבת)
טינופת...
(הולך למראה. מביט בעצמו ומניד ראש)
מה יהיה אתך? בגילך אתה שואל מה יהיה אתך?

מסתכל סביב והולך לכורסא. מפעיל את הטלוויזיה עם השלט ויושב באותה תנוחה שיושב קרטון. ומכסה את רגליו בסדין לבן. לאחר זמן מה נשמעים רעשי התנתקותו של קרטון מהקיר. הזקן חושב שאלה עכברים. הדמות **קרטון** שעל הקיר זזה ומתנתקת מהקיר, אך לא לגמרי. {

הזקן: צריך להביא את המדבירים, נראה לי שיש פה להקת עכברים.

(מוציא חטיף במבה ומפתה את העכברים לבוא לקחת)
 בוא חמודי, מספיק לשחק אתי, תהיה רציני, בוא, אין פה חיה טורפת, בוא חיה נטרפת, נהיה חברים אתה ואני... אני לא אטרוף אותך...
 (ממתין, מחליט לוותר. תוך כדי שהוא הולך לכיוון הכורסא כדי לנוח, הוא אומר:) מוותר עליך ממזר קטן... נפגש פעם אחרת...
 (מתקרב לשעון הקיר מסתכל בו ארוכות. שם אוזנו כאפרכסת לשמוע את תקתוק השעון ועושה תנועה כלא מבין)
 הזמן לא זז... (יושב בכורסא)

{הדמות – **קרטון** מתנתקת לגמרי מהקיר, קופצת ויוצאת כשהיא משאירה חור על הקיר בגודלה ובקווי דמותה. הדמות המצוירת היא שחקן לבוש ומאופר כדמות ציורית דומה לזקן בצעירותו. הזקן לא שם לב לכך. רק לאחר שהוא מתיישב על הכורסא, הוא רואה את **קרטון**. הזקן קופץ מבהלה, נתקף פחד ומיד מכסה את עצמו בסדין לבן. אחרי כמה שניות הוא מציץ דרך הסדין, רואה שוב את **קרטון** ושוב מסתתר. }

הזקן: (מתחת לסדין. באימה) אהה... אני משוגע... אני משתגע...
 (מתנשף ולאחר זמן מה מציץ לשנייה. לוחץ על השלט לכבות אותו והטלוויזיה נסגרת)
 אתה זה אתה על הקיר? מה קרה לך? (מסתתר) אתה מה אתה רוצה ממני, **קרטון** עלוב? (מציץ) מקומך על הקיר, הפכת למלאך המוות? מי אתה?! איך יצאת מהקיר?... מה אתה רוצה ממני? אני לא ציירתי אותך... ארור הצייר שצייר אותך... לך ממני טפיל...
 (משתולל מתחת לסדין כמגרש רוחות.) אאהה... מה - א-תה... רו-צה!

קרטון: מה קורה לך, מה אתה משתולל? מה הקריזה הזאת שקפצה עליך... תירגע לרגע!.. אתה שואל מי אני?

הזקן: (מציץ מהסדין ובקול מציץ) כן. (ומסתתר מהר)

קרטון: אני אענה לך מי אני. תסתכל רגע עלי. (הזקן מסתכל)
 כשאתה, מסתכל במראה, מה אתה רואה?

הזקן: (מסמן על עצמו ומסתתר מתחת לסדין) אותי.
 (מציץ שוב) וכשאתה מסתכל במראה מה אתה רואה? (מסתתר שוב)

- קרטון: אותך.
- הזקן: (נבהל ומתפלא) שניים אותי?! לא אותי אתה רואה, אתה רואה אותך!
- קרטון: אתה לא יודע מי אני?
- הזקן: (מצביע לכיוון הקיר) אני יודע מי הוא, אני לא יודע מי אתה.
- קרטון: אני, אני! אנחנו מכרים ותיקים, אתה לא מכיר אותי? אני!
- הזקן: (מסיר את הסדין מעליו. לועג לו ובכעס) אני, אניי! מי אני אני... אתה קורא לנו ותיקים? יכולת להרוג אותי מפחד.
- קרטון: תמיד אמרת "העיקר למות בריא ולא ממחלה". כמו שתמיד רצית,
- הזקן: (קם במרץ ומסמן לו לצאת מהדירה) צא מפה, אתה דהוי, בלוי, דחוי, חיקוי ולא שווה כלום...
- קרטון: ואתה צריך אותי.
- הזקן: אני לא צריך אותך, אני לא רוצה לדעת עליך שום דבר, ואני לא רוצה שתדע עלי.
- קרטון: אני יודע עליך. אני ראיתי ושמעתי הכול ואתה לא יכול להתחמק מזה. מה אתה שווה בלעדיי?
- הזקן: (ידו נמצאת על לחצן המצוקה) צא החוצה לפני שאני לוחץ על לחצן המצוקה וקורא למשטרה!
- קרטון: (מתפקע מצחוק) איזו בדיחה... לחצן מצוקה שאף פעם לא עובד בזמן מצוקה! משטרה? (צוחק) יפה, גאוני... השוטרים רק יראו את התנאים שאתה חי בהם ומיד יצלצלו לשירותי הרווחה, ימסרו אותך בכוח ויפנו אותך מהטינופת הזו שאתה חי בה. הנה תראה, תסתכל מסביב, מה אתה רואה? המקום נראה כמו דיר חזירים שמזכיר דירות מושכרות לקבוצות סטודנטים שמגיעים מחו"ל, ומרשים לעצמם להשתחרר בארץ זרה ולתת חופש לפורקן של אנרגיות.
- הזקן: לך, לך... תזוז, תתרחק ממני... (ממהר לכיוון הדלת לבדוק אם היא נעולה) איך נכנסת לחיים שלי? אתה אמיתי או חיקוי עלוב של צייר?
- קרטון: תחשוב מה שאתה רוצה, אבל אם אני חיקוי, מה אתה?
- הזקן: אתה משווה אותי אליך? אתה סתם קשקוש עלוב...
- קרטון: (מתפקע מצחוק) קשקוש... איזו בדיחה...
- הזקן: טוב, מה אתה רוצה ממני?
- קרטון: מה אני רוצה ממך?!

- הזקן: כן, מה אתה רוצה ממני?
- קרטון: מה אתה רוצה ממני?
- הזקן: אני לא קראתי לך, אתה פתאום הופעת כאן, אני הייתי פה קודם. מה אתה רוצה?!
- קרטון: אני נמצא כאן כל הזמן, זה הבית שלי!
- הזקן: (הולך לקחת את מקל ההליכה ומתחיל לרדוף אחרי קרטון. ריצתו של הזקן נראית קצת מגוחכת והוא לא מצליח להכותו)
קרטון עלוב... תעמוד! אתה רוצה להשתלט לי על החיים?.. על הבית?!... רגע, חכה לי, תעצור! מה אתה בורח לי, בוא אני אראה לך מה...
- קרטון: (תוך כדי שהוא מתחמק, ובלעג) אָפּ, אָפּ, אָפּ... כבר לא רצים כמו פעם.. איפה הנער שהיה אלוף הארץ בריצה לנוער... הופ, יפה כמעט נגעת בי... היית פעם אלוף, היום אתה עלוב. הופ, אָפּ, אָפּ, אָפּ... עוד פעם, כמעט שנגעת בי... תעצור! אני אחסוך לך את המאמץ.
אתה תוכל לתפוס אותי רק כשאני אאפשר לך.
- הזקן: (הזקן מתנשף מהמאמץ, נכנע, ונאנח בחוסר אונים, תופס את ראשו כלא מאמין)
אתה רץ מהר מדי בשבילי. (רטן לעצמו) זה בדיוק מה שהיה חסר לי, איזה נודניק שיבוא לבלבל לי את המוח.
(מכה בראשו) צא לי מהמוח, אני לא אתן לך...
(חושב מה לעשות. בא לו רעיון, הוא מחייך למלא כוס מים ומתיז לכיוונו של קרטון)
צא מפה!
- קרטון: (מתחמק וצוחק) אני לא מכשפה.
- הזקן: אתה חתיכת קומיקס מעוות. אם באת לקחת, בבקשה, קח אותי, אם הגיע הזמן... קח. ואם לא, אז עזוב אותי, היה לי טוב מאוד כשהיית תלוי על הקיר.
- קרטון: תירגע, לא באתי לקחת אותך, באתי להציל אותך מעצמך.
- הזקן: להציל אותי? ממה? באת להחזיר אותי אחורה? לעבר?
(מנגב ומכסה בעיתונים את המקומות שנרטבו)
- קרטון: העבר שלך הוא חלק ממך ואתה לא צריך לברוח ממנו.
- הזקן: אתה מבלבל את המוח. אני לא פוחד ממך, אני מבין שאתה רוצה להשתלט עלי, אבל אני לא אתן לך את התענוג הזה. תעשה מה שאתה רוצה, אני לא מדבר אתך!
- {שתיקה. רואים שקרטון מגלגל עיניים ומתחיל לזום משהו}

- קרטון: (צוחק) זהו? לא תדבר איתי לעולם?... לא ידידי, אתה תדבר, ועוד איך תדבר, כי אתה לא יכול לשתוק. (שולף מכיסו תמונה ומראה לזקן) מי זאת?
- הזקן: (מעיף מבט בצילום וחוטף אותו) חיה, אשתי הראשונה...
(כולו רועד מהתרגשות) מאיפה יש לך את התמונה... אתה גנבת לי אותה! אתה יודע כמה זמן חיפשתי את התמונה הזאת? הפכתי את כל הבית במשך ימים!
(מנשק את התמונה)
- קרטון: היו לכם ימים יפים. (מפריח נשיקות ומלטף את עצמו בתנועות של התעלסות)
- הזקן: היפים ביותר והקצרים ביותר. (מביט ארוכות בתמונה שמעוררות בו זיכרונות) זאת הייתה אהבה מטורפת וסוערת, הגדולה ביותר והארוכה ביותר בחיי.
(קרטון עושה תנועה של "מה זאת אומרת". הזקן ממחר להשיב לו)
כי עד היום אני אוהב אותה. (לתמונה)
אני מצטער שלא ידעתי שאת מתה. (מנשק את התמונה בידיים רועדות.
לקרטון) הספקנו להיות נשואים שנה אחת בלבד. (כמנסה לאמת לעצמו) אתה יודע שהיינו נשואים שנה אחת בלבד? הגעתי הביתה, ראיתי שהיא ישנה, לא רציתי להפריע לה ונתתי לה להמשיך לנוח, בינתיים שטפתי וניקיתי את עצמי מהדם, (מזכיר) מהתאונה שהייתה לי עם הכלב... בקטנוע שלי...
- קרטון: (כנזכר) אה, אז, כשהאשימו אותך ברצח!
- הזקן: (בכעס רב) אני לא רצחתי אותה! סתם הדביקו לי אשמה בלי שום הוכחות, אני עדיין אוהב אותה!
- קרטון: אתה רוצה להגיד לי שאתה לא אשם בכלום?
- בזקן: לא, בוודאי אני אשם במשהו... ובמשך כל השנים אני מכה על חטא על שלא הלכתי להעיר אותה מיד כשנכנסתי לבית. אולי אם לא הייתי שוטף קודם את ידיים, אולי אם לא הייתי דורס את הכלב, אולי אם לא הייתי יוצא מהבית, ועוד הרבה אולי-ים... הייתי יכול למנוע את דום-הלב שלה. זה מה שהטעה את חוקרי המשטרה, הם ראו שהכול היה נקי ומצוחצח פרט לכמה כתמי דם, ואז חשדו. לבסוף הם נוכחו לדעת שהם טעו, ובפעם ראשונה בהיסטוריה - התנצלו...
- קרטון: אם אני לא טועה, רצו להמתיק לך את העונש ולהאשים אותך רק בהריגה.
- הזקן: (מתקרב לקרטון ובאצבע מאיימת) חתיכת קשקוש מקושקש! (רודף אחריו כדי למחוק אותו) שלא תעז להזכיר את המילה רצח או הריגה. שום דבר מזה לא היה ולא נברא!
- קרטון: אז למה אתה מתייסר?
- הזקן: תכף אני אייסר אותך.
- קרטון: קודם תענה לי, למה אתה מתייסר?
- קרטון: על כל מה שקרה באותו יום. חיה אשתי מתה וגם הכלב מת.

- קרטון: (שולף תמונה ומראה לו) זה הוא?
- הזקן: (חוטף את התצלום. מסתכל על התמונה בחיוך עצוב) אתה עושה לי חיים שכאלה? לא דרסתי אותו בכוונה. הוא כנראה נבהל מהרעש של הקטנוע שלי, לקטנוע היה חור באגוז ועשה רעש חזק. הכלב רץ באמוק, התבלבל... הוא צץ וזינק מבין המכוניות ישר מתחת לגלגלים שלי. דרסתי אותו. הוא היה גמור. זאת הייתה הרגשה איומה לעלות עליו. הוא פרכס קצת ונפח את נשמתו. אני עפתי מהקטנוע ונפצעתי מהנפילה בידיים וברגליים. לא הרגשתי כאב, הכאב שלי היה גדול יותר על הכלב. למרות שהייתי בהלם הרמתי אותו וקברתי אותו בצד הדרך. על הכביש נשארה רק שלולית הדם. את הקטנוע דחפתי צולע עד לבית, ומאז לא נגעתי יותר בקטנוע. כולי מלא דם, נכנסתי לבית. רק לאחר שעתיים באתי להעיר את אשתי, ואני רואה שהיא לא מתעוררת. אני מנער אותה חזק והיא לא זזה. פתאום אני מגלה שלפני שוכבת בחורה בת עשרים וחמש וגם היא מתה. חשבתי שאני חי בתוך חלום, שני מקרי מוות ביום אחד. התחלתי לעשות הנשמה ולהרטיב את פניה, לתת לה סטירות... שום דבר, לא זזה, נשארה שוכבת, יפה ושלווה. קראו לה חיה והיא מתה. (לתמונה בחיוך) פרח שלי, אני בטוח שאת בגן עדן ומשגעת את כל הגברים בצחוקך המיוחד והמתוק... (לקרטון) זאת היא אהבתי הגדולה ביותר, האמתית ביותר והארוכה ביותר.... (קרטון עושה מבט שלא מבין) אני אוהב אותה עד היום.
- קרטון: ומה עם התמונה הזאת?
- הזקן: (קם והולך ממנו) באת לעשות לי כאבים שכאלה?
- קרטון: להיפך, באתי להזכיר לך שעשית מעשים טובים. ושם למעלה מחשיבים את כל המעשים, הכול רשום.
- הזקן: חנפן. התחלת עם השטויות שלך? אתה לא היית שם ואתה לא יודע.
- {צלצול בדלת. הזקן נבהל, מתבלבל, לא יודע מה לעשות. מתחיל לעשות סדר וניקיון בבית.}
- קרטון: אתה מחכה לאיזה ביקור?
- הזקן: רק רגע... לא יכול להיות שזאת העוזרת, יש לה מפתח, היא לא הייתה מצלצלת. זה גם לא היום שלה... רגע, אני מקווה שזאת הבת שלי... (בהתרגשות) הבת שלי?! לא, בחיים זה לא יכול לקרות. (לקרטון) בוא עזור לי לעשות קצת סדר בבלגן.
- קרטון: אני לא פועל של אף אחד ואני לא נוגע בכלום, אני עצמאי.
- הזקן: אתה חתיכת קריקטורה עצלן, יום אחד אני אמחק אותך!
- {הזקן עושה תנועת מאיימת, קרטון צוחק עליו. שוב צלצול.}
- הזקן: רגע... סבלנות... אני בא... (הולך לדלת) מי שם?.. (נוקש בדלת) מי שם?

- השליח: (נוקש בתגובה) זה אני השליח.
- הזקן: (נוקש בדלת) לאיזה סוג של שליח אתה משתייך?
- השליח: (נוקש בחזרה) מסוג הסופרמרקט.
- הזקן: תיכף. (פונה לקרטון) תתחבא מהר.
- קרטון: איפה?
- הזקן: אתה שואל אותי איפה? תחזור למקום שממנו באת. אם הוא יראה אותך, הוא יחשוב אותי למשוגע והוא בעצמו ישתגע.
- קרטון: (מתבלבל בכוונה ומחפש מקום, קופא ליד המטבח) כאן?
- הזקן: (בכעס מאופק) לא שם.
- {קרטון קופץ במהירות למקום אחר.}
- הזקן: (פוסל גם את המקום הזה. מצווה) לך למקום שלך, ומיד!
- קרטון: (נצמד לקיר כתמונה) תפתח.
- {בכל פעם שהזקן או השליח נוקשים בדלת. גופו של קרטון מקבל רעידות.}
- הזקן: (עדיין לא פותח את הדלת. נוקש בדלת) אתה עדיין שם?
- השליח: (נוקש בחזרה) אני מחכה.
- הזקן: (לקרטון בחיוך) הוא מחכה, מלאך המוות התחפש לשליח של הסופר. אתה מבין איך הוא השתכלל?
- השליח: (נוקש הרבה בדלת) נו, אין לי את כל היום, אתה פותח או שאני הולך?
- קרטון: (תוך כדי רעידות גוף) תפתח כבר!
- הזקן: (קורץ לקרטון ולוחש) יש לי מלכודת. (לשליח) תגיד מהו הקוד?
- השליח: איזה קוד?
- הזקן: מה הסיסמה?!
- השליח: מאיפה אני צריך לדעת? אני נשבע לך שאני השליח מהסופר-מרקט.
- הזקן: איך אני יכול להיות בטוח שאתה הוא שליח של הסופר ולא שליח מלאך המוות?
- השליח: תפתח ותראה שאני השליח.
- הזקן: (צוחק) "תפתח ותראה" ... (לקרטון) מתחכם? .. (לשליח) אם אתה באמת מהסופר, תסתכל על דף החשבון, אני ביקשתי שיכתבו עליו, קוד וסיסמה.

- קרטון: תפתח לו כבר.
- הזקן: אתה תשתוק חתיכת מטומ... אני מטומטם שמדבר אתך בכלל.
- השליח: (לאחר שתיקה) פה כתוב קוד "9090", זה זה?
- הזקן: זה זה. והסיסמה?
- השליח: "נורית".
- {הזקן פותח את הדלת שנעולה בכמה מנעולים. השליח נכנס עם ארגז מצרכים.}
- השליח: עשית לך חתיכת דלת, כמו כניסה לכספת.
- הזקן: יש הרבה נוכלים וגנבים במדינה הזו.
- השליח: (צועק, חושב שהזקן חירש. קרטון מתאפק לא להתפקע מצחוק. השליח לא מבחין בו)
יש גם נבלות שמכים קשישים ושוודדים אותם. איפה אתה רוצה שאני אשים?
- הזקן: (צועק חזרה) מה אתה צועק?! אני זקן, אבל אני עדיין לא חירש!
- השליח: (בשקט) איפה לשים?
- הזקן: תשים במקום שיש מקום.
- השליח: חלק מהמצרכים יש לשים במקרה.
(מתחיל לרוקן את ארגז המצרכים. ומראה לזקן כל מצרך. תוך כדי שהוא מרוקן)
אתה יודע, בזמן האחרון אני מוצא את עצמי מדבר לעצמי כמעט בכל הזדמנות.
גם לך זה קורה? גם אתה מרגיש בודד?
- הזקן: זה אומר שאתה נורמלי.
- השליח: זה ממש מפחיד אותי. זה אומר שאני לא שפוי, נכון?
- הזקן: (לוחש) בינינו, מי שפוי? הא? תחשוב על זה.
- {קרטון מסמן להיפטר ממנו כבר. הזקן רואה אותו ומסמן לקרטון שיהיה בשקט. השליח רואה את הסימן ומסתובב לכיוון קרטון, קרטון קופא.}
- השליח: למי סימנת?
- הזקן: סימנתי לך כדי שתעצור! תראה מה הבאת? תראה את הרשימה? (השליח מראה) זה לא... אני רואה מצרכים שלא מופיעים ברשימה שאני הזמנתי. מה זה? גרבר? אני אוכל גרבר?
- השליח: יש זקנים שאוכלים גרבר, אם זה טוב לתינוק זה טוב לזקן. (מוסר לו את פתק המשלוח) בדיוק מה שכתוב. הנה הקוד והסיסמה שלך רשומים.

- הזקן: הם טעו, אלה לא המצרכים שאני הזמנתי. (מקמט וזורק לרצפה)
- השליח: (מוציא מהארגז חיתולים) את כל אלה אתה לא הזמנת?
- הזקן: זה נראה לך בשבילי? זה הגודל שלי? זה לתינוק.
- השליח: גם מבוגרים לובשים חיתולים כמו תינוקות, אם זה טוב לתינוק זה טוב לזקן. זה מעולה במקרה של פנצ'ר... (הזקן לא מבין) אם יש אקסידנט... זה טוב ועוזר לצאת לטייל, לנסיעות ארוכות, שתן בורח (מוציא קול של שאיבה) נספג בחיתול, מאה אחוז. לא ככה?
- הזקן: (בכעס) לא, לא ככה! אני לא הולך עם חיתול כזה קטן.
- השליח: עכשיו אני מבין, כנראה שהחיתול בלבד אותי. אני לא אשם, החיתול אשם, או אולי גם ה-גרבר. היו חיתולים בשני ארגזים. (ממהר לאסוף את המצרכים חזרה) אני מתנצל על הבלבול, זה יום העבודה האחרון שלי בסופר, פטרו אותי... ואני ככה... קצת מבולבל, טוב אני יורד להביא לך את הארגז הנכון. (יוצא. הזקן נועל את הדלת אחריו)
- קרטון: ייבשת אותי, סימנתי לך להיפטר ממנו מהר.
- הזקן: תהיה מוכן להסתתר שוב.
- קרטון: אתה חושב שהוא שם לב? אני לא חושב שהוא שם לב אלי בכלל.
- הזקן: נדמה לך, לא ראית איך העיניים שלו התרוצצו?.. (לוקח נשימה עמוקה ונאנח)
- קרטון: מה קרה? למה אתה פתאום עם פנים נפולות?
- הזקן: עזוב אותי עכשיו, אני בלי מצב רוח ואני מרגיש עכשיו די מדוכדך. עזוב אותי במנוחה. וחוז' מזה מה אתה מתערב לי בחיים?
- קרטון: אני מתערב, כי אכפת לי ממך.
- הזקן: לך אכפת רק מעצמך.
- קרטון: מה קרה לך? מה אני שומע? אתה מוותר על החיים בגלל חיתול מסריח? תתגבר! תהיה גבר!
- הזקן: עזוב, זה בא לי לפעמים בפתאומיות להיות ככה מדופרס, ככה זה בזקנה... יש מצבי רוח, עליות ומורדות בצורה קיצונית. וחוז' מזה, אתה לא טוב יותר ממני.
- קרטון: אני רואה שאתה מתחיל ליהנות מהדפרסיה, ואני דואג. בתור אחד שעשה הרבה כסף באמריקה ותמך בגדול בשני ילדיו ופינק אותם בכול, אתה צריך להיות שמח על מה שעשית בחיים.
- הזקן: אז אני שואל אותך, למה אף אחד אף פעם לא בא לבקר אותי? כבר יותר משתים עשרה שנים, שתים עשרה שנים מחורבנות אני מחכה, כל יום, כל רגע, מחכה לאיזה טלפון שישאלו לשלומי, לבדוק אם אני חי או מת. אבל זה לא

קורה, ולמה?.. תענה לי אתה... הם נטשו אותי, למה?.. אני אגיד לך למה. הם קיבלו את שלהם, כל אחד מהילדים קיבל דירה. כאשר לא נשאר לי מה לתת לאחת הנכדות, התפרץ ויכוח גדול וזה עבר לפסים אחרים לגמרי, ואז יצא להם כל החרא מהפה החוצה, והתחילו להאשים אותי במות אימם, אשתי השנייה תחייה. מאז הם לא באים לבקר אותי והתנתקו ניתוק מוחלט. התחילו להרחיק ממני את הנכדים שאהבו אותי ואני אותן. הרחיקו את כולם! את כל המשפחה הרחיקו ממני והפיצו שמועות זדוניות ושקריות. כך זה נמשך שנים. וכל זה למה? (עושה סחיטה בשתי ידיו) כי לא נשאר מה לסחוט מסחוט!

- קרטון: הם כועסים על הכסף שאזל וגם על מות אימם.
- הזקן: (לוקח נשימה. בהתרגשות יתר וברעד) צלצלו אלי מההה...
- קרטון: רוצה מים?
- הזקן: לא, אני אהיה בסדר.
- קרטון: למה לא באת מיד? למה המשכת לשבת בבית הקפה כאילו כלום לא קורה?..
- {בנקישות בדלת. הזקן הולך לדלת.}
- הזקן: (מקמץ אגרוף ונושך שפתיים בכעס על קרטון) אני עוד אחזור אליך חתיכת מוקיון מצויר... אני עוד אקרע אותך לגזרים... (מחזיר נקישות בדלת חזקות יותר כדי להרעיד ולהרגיז את קרטון) מי שם?
- השליח: (בוקש) זה אני.
- הזקן: (עונה בנקישות) מי זה אני?
- קרטון: זה השליח של הסופר.
- הזקן: (לקרטון) אני יודע, אתה אל תתערב. (לשליח) מה אתה רוצה?
- השליח: הבאתי לך את המשלוח הנכון.
- הזקן: תגיד קוד וסיסמה.
- השליח: עוד פעם? כבר אמרתי לך, זה כתוב על הרשימה והיא אצלך.
- קרטון: (יוצא מהקיר) הרשימה שם על הרצפה, ותפסיק עם הנקישות האלה, זה מרעיד לי את הגוף...
- הזקן: אתה אל תתערב, לך תתלה את עצמך על הקיר, ושתוק!
- הזקן: (רואה את הרשימה על הרצפה בא להתכופף, בסוף מחליט לוותר. ממהר לדלת) טוב לא חשוב... תגיד אחד מהשניים, את הקוד או את הסיסמה.
- השליח: הסיסמה "נורית".

- הזקן: (פותח את המנעולים ואת הדלת. קרטון ממהר למקומו, אך הפעם נתלה בתנוחה שונה)
בפעם הבאה תזכור טוב את הקוד ואת הסיסמה. (נועל את הדלת.)
- השליח: לא תהיה פעם באה. (נכנס עם ארגז בצבע אחר ומתחיל להוציא מצרכים) הנה תראה (מרים את הרשימה מהרצפה ומשווה לרשימה בארגז) לפי הרשימה, חמאה, שמן, סוכר, לחם פרוס, קופסת שעועית, עוד שעועית, עוד אחת... עוד...
הזקן: כן זה שלי, (מכניס את היד לארגז ומוציא חבילת מוצצים) מה זה?
- השליח: (לוקח מהזקן) זה נפל מהארגז הקודם. טוב אני אמשיך לרוקן, אני צריך את הארגז... (דרך אגב) מה זה הצירוף הזה שם? קודם הוא היה ככה (מחקה את עמידותו הקודמת של קרטון) ועכשיו הוא עומד ככה...
(הולך לכיוונו של קרטון כמעט נוגע בו)
הזקן: (פורץ בצעקה) אל תיגע בו!
- השליח: (קופא במקומו בבהלה גדולה) פֶּס-פֶּס-פֶּס בסדר... מה קרה לך? כמעט עשית לי התקף לב. (בוחר את קרטון) אתה יודע שיש דמיון ביניכם?
- הזקן: לא למדו אותך לא לגעת ביצירות אמנות?
- השליח: זה אמנות? (מתפקע מצחוק) הצחקת אותי, זה קריקטורה שלך...
(בוחר את קרטון מקרוב, מתרחק ובודק שוב. מסתכל על הזקן, משווה ביניהם) בוא, תעמוד לידו. תעמוד, גם אני אמן, אל תתבייש... (הזקן נענה לבקשתו) ידעתי, אתם נראים... דומים, זו קריקטורה שלך, אתה ציירת? גם אני מצייר, אבל לא ציורים כאלה מעפנים. אני, רק אמנותיים.
- הזקן: אמנותיים? (מסמן לו ברישול) בוא חביבי, בוא נסיים עם המשלוח.
- השליח: (מתלונן וחוזר לרוקן את הארגז) מה אתה רוצה ממני? הציור נראה לי מוזר, אז רציתי לבדוק אותו.
- {קרטון חוזר בשקט על דברי השליח, לועג לו מאחורי הגב וקופא במקומו.}
- הזקן: חכה פה, אל תזוז...
- {הזקן הולך וממלא כוס מים. מתקרב לשליח ושופך עליו את המים.}
- השליח: (לא מבין מה קורה, מתחיל לצחוק) מה קרה לך? קריזה של זקנה קפצה עליך?
- הזקן: רציתי לבדוק משהו. (מוסר לשליח את אותה מגבת מסריחה) תתנגב.
- השליח: (מתנגב ומעיף את המגבת בחזרה לזקן) זה מסריח... (כנקמה הוא שופך את שארית תוכן הארגז על השולחן) תודה ולהתראות... (ממהר לצאת)
- {קרטון מסמן לזקן שייתן טיפ.}
- הזקן: (בקול עוצר את השליח) רגע אחד! (מסתובב לזקן) תסתובב עם הגב אלי.

- השליח: אתה מפחיד אותי.
- הזקן: אתה מפחד מזקן?.. אני רוצה לפצות אותך בטיפ.
- השליח: לא רוצה טיפ.
- הזקן: (לעצמו עם מבט קצר לקרטון) לא רוצה טיפ... שמעת דבר כזה? (לשליח) מגיע לך טיפ ואני לא רוצה שתראה מאיפה אני מוציא את הכסף.
- השליח: (מסתובב ומפנה את גבו) אז תגיד ככה.
- {הזקן פונה לקרטון ומסמן לו גם להפנות את הגב אליו. במהלך הקטע יש תזמון של התחמקויות. השליח מציץ אך לא רואה את תנועות הסירוב שעושה קרטון.}
- הזקן: (פוקד בקול על קרטון) תסתובב!
- השליח: (חושב שזה אליו) אני מסתובב. (מסתובב)
- הזקן: (בקול לשליח) לא אתה! אתה כבר מסובב.
- השליח: (מסתובב עם הגב) הנה אני מסובב עד שתגיד לי להסתובב.
- הזקן: (לקרטון) עכשיו תסתובב.
- השליח: (חושב שזה אליו) אני מסתובב.
- הזקן: אתה תחזור בחזרה.
- השליח: (מסתובב עם הגב) אתה משגע אותי.
- הזקן: אני אגיד לך מתי להסתובב.
- השליח: אתה מדבר אתי? או עם עצמך?
- קרטון: (לוחש לזקן) אתי?
- הזקן: (מצביע על קרטון ועונה לשליח) כן, את-כֶּם! (שגיאה מכוונת)
- {הזקן מסמן לקרטון שהוא כבר יראה לו מה זה. קרטון מוציא שטר של מאה שקל ונותן לזקן. הזקן מסתכל על השטר ומתפלא.}
- הזקן: (לוחש) כל זה?.. (קרטון מהנהן בראשו) מספיק שני שקלים לא מאה.
- קרטון: זה על חשבוני. לך כבר.
- הזקן: (פונה לשליח) עכשיו תסתובב.
- השליח: מי אני?
- הזקן: אלה מי? אני? אתה רואה עוד מישהו כאן? (נותן לו את הטיפ)

- השליח: וואו, אין לי עודף.
- הזקן: לא צריך עודף.
- השליח: מאה? זה יותר מדי, אני לא יכול לקחת ממך טיפ כזה.
- הזקן: גם אני חשבתי ככה, אין לי עודף...
- {קרטון מאיץ בזקן לשלם.}
- הזקן: (לשליח) תיקת, זה הטיפ האחרון שלך. נו, לפני שאני מתחרט.
- השליח: אתה זקן מפתיע, תודה. דרך אגב, כדאי שתדע, קוראים לי אבי.
- הזקן: (מסמן לשליח לבוא) למה אני צריך לדעת? בוא חביבי...
(מלווה את השליח לדלת ונועל אחריו. פונה לקרטון)
אתה מטורף! אתה יודע?! הוא כמעט ראה אותך!
- קרטון: אז מה, היה רואה.
- הזקן: והיה חושב אותי למשוגע.
- קרטון: או שהוא היה משתגע. עכשיו תענה לי על השאלה ששאלתי לפני שהאידיוט הזה הגיע לפה.
- הזקן: מה הייתה השאלה?
- קרטון: למה לא הגעת מיד לתחיה אשתך השנייה? למה המשכת לשבת בבית הקפה כאילו כלום לא קרה?
- הזקן: להיפרד מבת זוג זה אירוע טראומתי קשה ומכאיב, להיפרד משתי בנות זוג, זה שילוב של חוסר מזל, של כאב, כעס. זו אהבה שהלכה ולא תשוב.
- קרטון: (מאיץ בו) אתה לא עונה לי, למה המשכת לשבת בבית הקפה כשידעת שהיא אחרי תאונה ונמצאת במצב של חיים ומוות?
- הזקן: (כועס) אני הייתי בשוק! בהלם! לא ידעתי מה לעשות, אני מצטער על המעשה שלא עשיתי ואני יודע שבשמים לא יסלחו לי על כך, אבל, תבין, אני לא יכולתי לראות יותר תאונות. לא יכולתי! אחרי מות הכלב ואשתי הראשונה חיה, התפיסה שלי השתבשה. הלכתי לבית קפה כי לא רציתי להאמין שזה קורה לי שוב. הייתי כל כך עצוב שלא יכולתי לראות אותה. הכעס של המשפחה עלי, היה אולי מוצדק, אבל הם לא הבינו אותי ולא יבינו אותי אף פעם. קיבלו את הכול ממני, וכשלא נשאר יותר, הם החליטו סופית להתנתק ממני, להתעלם ממני, למחוק אותי. הם ראו בי בנק שפשט את הרגל ונקמו בי, כאילו אני לא קיים בשבילם. כבר שלוש עשרה שנים...
- קרטון: חשבתי פחות.

הזקן: בגילי זה כבר לא משנה, שנה פה, שנה שם. חוץ מזה, מה אתה מבלבל לי את המוח? אתה יודע את הכול, אז בשביל מה לחטט?

קרטון: אולי יש בכך עוד צער או קצת חרטה, כי אם אתה תביע צער על מה שעשית, תוכל לסלוח לעצמך. אתה יודע, חז"ל אמרו ש"אין לשפוט אדם בצערו". לדעתי, אם אתה תהיה זה שתיצור אתם את הקשר הראשוני, כלומר, שהם יביעו צער על מה שעשו לך ואתה תביע צער והכרת תודה, אולי יסלחו לך. יש פתגם עתיק וידוע שאומר: "מודה ועוזב ירוחם" ואם הם לא יסלחו לך בעולם הזה, אז אולי יסלחו לך בעולם הבא. להערכתך, כדאי לך לנסות.

הזקן: אני לא רוצה יותר להביע צער. במשך השנים ניסיתי כמה פעמים ליצור קשר ולהביע את צערי, אך הם הפסיקו לענות לטלפון, הם זיהו את מספר הטלפון שלי וניתקו. כשחייגתי בשיחה בלתי מזוהה, הם ענו, אך ברגע שזיהו את הקול שלי, הם שוב ניתקו. מחקו אותי מחייהם והפסיקו להתעניין בי. תבין דבר אחד, אני הייתי הקופה שלהם, הכיס שאין לו תחתית, אבל בסוף, הגיע לתחתית.

קרטון: לכל אדם יש איזושהי שריטה בשלב מסוים של החיים, אני מודה שגם לי. בא לי רעיון... מה השעה? (מסתכל על שעון הקיר) תחליף כבר סוללה, אתה לא רואה שהמחוגים תקועים באותה שעה כל הזמן כבר שנים עשרה שנים? (הולך לטלפון) אני מקווה שהטלפון עובד... (מרים את השפופרת) מזל שיש לך קו... (רומז לזקן להיות בשקט. מחייג. מדבר) הלו... שלום, אני יכול לדבר עם גברת נורית?... מנהל הבנק... בסדר... (לזקן) זאת הייתה ילדה קטנה... (הזקן מביע פליאה) שלום לך, גברת נורית?... אני מדבר מהבנק... אני מנהל הבנק... לא בקשר אליכם, את בתו של שלמה אסטור?... תגידי לי בבקשה, האם את בקשר עם אביך?... קודם תעני לי... כן זה חשוב מאוד... אני לא יודע, אני מקווה שלא... האם את יכולה למסור לו בבקשה שהשתחררו לו כספים לעובר ושב? שלחנו לו מספר הודעות והוא אמר שיבוא לבנק, אבל הוא לא בא... כדי להיות בטוח שיבוא, תוכלי להגיע אתו לכאן? חבל שסכום כזה גדול ישכב סתם בעובר ושב... אני מצטער אני לא יכול למסור פרטים... אני יודע שאת הבת שלו, כל מה שאני יכול לומר זה שמדובר בסכום נכבד מאוד... רק רגע... (מכסה את האפרסת. לזקן) עכשיו כולם ירוצו אליך כמו טטלה, הם יהיו מאולפים כמו עכברים במלכודת... (בטלפון) הלו... כל מה שאנחנו יכולים לומר, זה שיש הרבה... כן הרבה יותר מזה... גם הרבה יותר מזה... אני מבקש, גברת נורית, אל תעמידי אותי במצב לא נעים... כן, אבל בסכומים כאלה גדולים לא מדברים בטלפון... אז את תצרי אתו קשר בהקדם האפשרי ותבואי יחד אתו לבנק, אז תוכלי לדעת בדיוק... כמובן... יפה מאוד, כמה שיותר מהר יותר טוב... כן, דחוף, או-קי להתראות. אני תמיד שמח שהבנק יכול לעזור ללקוחות חשובים. הבנק תמיד לרשותכם. ביי... (מניח את השפופרת) עוד היום היא תטוס לפה. (חוכך ידיים)

הזקן: יש לך ראש קרימינאלי, אתה יודע?

קרטון: זה בדיוק כמו הראש שלך, חחח... רצית טלפונים? שיתעניינו בך? קיבלת! כשמריחים שיש כסף, הטלפונים מתחילים לצלצל בלי סוף. עכשיו תוכל לשחק אתם איך שאתה רוצה...

- (משחק כאילו הוא מפעיל מריונטות)
את תלכי לפה ותחתמי פה... אתה תבוא לפה... זה מגיע לי... אתה תחתום פה...
אתה תעשה ככה... מגיע לי יותר... לי מגיע יותר... יש לי יותר ילדים... כולנו
שווים... אני עליתי על זה... אני הבכור...
(מפסיק עם משחק) עכשיו תורך להתחיל ליהנות מכל רגע.
- הזקן: (כאילו מתעורר לחיים) תור הנקמה הגיע. אח! זאת תהיה נקמה מתוקה...
- קרטון: (משלהב ומרקיד את הזקן) אם הם לא יודעים להעריך את אביהם, הם גם לא
שווים שיעריכו אותם... (חוכך ידיים בשמחה) אח, איזה יום כיף יהיה לנו! אתה
תראה איך תאוות הבצע מפעילה אנשים. אין להם בושה.
- {הטלפון מצלצל. הזקן מתבלבל, לא יודע מה לעשות, ידיו רועדות.}
- קרטון: (גוער בו) תפסיק לרעוד ותרם...
הזקן: אתה בטוח?
קרטון: זאת נורית... תרים!
הזקן: אני מרים.
קרטון: (מרים את קולו) תרים אני אומר לך!
הזקן: לא מרים! מה תעשה לי? תרביץ לי?
קרטון: אם ארביץ לך זה כמו להרביץ לעצמי. תרים!
הזקן: (מסמן על הטלפון) לא מרים!... (הולך במן גאוה ומצחקק) כאן מתחילה
הנקמה שלי.
קרטון: אז לפחות תתלבש יפה שתראה מכובד.
הזקן: אני לא מתלבש לכבוד אף אחד שלא מכבד את אביו.
קרטון: היום אנחנו הולכים להשתעשע עד הסוף. ימים טובים באים עלינו, וזאת רק
ההתחלה. (בהתלהבות) יש גם את רמי הבן שנמצא באמריקה...
מה קרה? למה אתה מודאג?
הזקן: כשהיא תבוא, מה אני אגיד לה?
קרטון: אתה לא צריך לדאוג מה להגיד לה, היא כבר תגיד לך... אתה יודע מה?.. כדי
שתקבל ביטחון, בוא נעשה סימולציה, אתה תהיה אתה ואני אהיה נורית.
הזקן: למה שאני לא אהיה נורית ואתה תהיה אני?
קרטון: למה?
הזקן: ככה אני יכול ללמוד ממך על נורית, סיכמנו?

- קרטון: סיכמנו. (בצד) זה בדיוק מה שרציתי. (לזקן) אתה נורית ואני אתה.
 הזקן: אני נורית ואתה אני.
- מתכוננים בלבוש ופריטים סמליים. כגון: צעיף סביב צווארו של הזקן ובדיו סלסלה לא הכי מהודרת, והוא נושא אותה בזרועו כתיק של אישה.
 קרטון עם מקל ההליכה של הזקן.
- קרטון: מתחילים. (פוקד) תעמוד ישר!
 הזקן: אני עומד יש.
 קרטון: עוד יותר ישר!
 הזקן: זה הכי ישר שלי.
 קרטון: תתחיל.
 הזקן: (הולך לכיוון הכניסה ומשחק את האישה) "שלום פפה... אתה נראה ממש..."
 קרטון: עצור! היא קראה לך פעם פפה?
 הזקן: לא, אף פעם.
 קרטון: אז למה אתה קורא לי פפה? תהיה אמיתי.
 הזקן: (מסמן ביד) טוב, נתחיל עוד פעם ובלי עצירות, מה שלא יהיה. אני לא יכול ככה להיכנס לדמות ולצאת ממנה. (עושה שוב את הכניסה) "שלום אבא... אתה נראה ממש, עשר... עשר!" (הולך לנשק אותה)
- קרטון: (משחק את הזקן. נרתע מהנשיקה) "אחרי נתק של כל כך הרבה שנים לא צריך פתאום לנשק אותי!"
 הזקן: (כנורית) "תגיד, אתה יוצא לפעמים מהבית? עושה התעמלות?"
 קרטון: (כזקן) "בטח, אני כל יום קופץ במוט ועושה בנג'י. אמרת שיש לך משהו דחוף להגיד, אז תגיד מהר מה שיש לך להגיד, אין לי זמן אני עסוק מאוד!"
 הזקן: (כנורית) "בוא נדבר קצת סמול-טוק, לא צריך לגשת ישר לעניין!"
 קרטון: (כזקן) "על מה יש לנו לדבר אחרי מה שעשיתם לי?"
 הזקן: (נורית. כביכול מוציא תמונות) "הנה, אתה רואה? אלה הנכדים שלך. זאת יעל, אתה זוכר אותה?"
 קרטון: (כזקן) "לא זוכר אף אחד, מחקתם לי אותם!"
 הזקן: (כנורית) "אתה רואה? פה ירון הבן שלי עם רמי באמריקה, את רמי הבן שלך אתה בטח זוכר!"
 קרטון: (כזקן) "תזכיר לי מי זה רמי?.."

- הזקן: (כנורית) "אתה לא זוכר את הבן שלך?"
- קרטון: (כזקן) "אה... אותו, ועוד איך אני זוכר אותו, הוא התחיל את כל הבלגן!"
- הזקן: (כנורית) "הוא באמריקה עובד נורא קשה ולא מצליח!"
- קרטון: (כזקן) "למה הוא נסע לאמריקה? מה הוא חשב שהכסף צומח שם על העצים? לי היה מזל של פעם בחיים (מאבד שווי משקל). הכרתי מישהו ומשם התגלגלה לי הצלחה בלתי רגילה ועשיתי הרבה מאוד דולרים. מיליונים!"
- הזקן: (כנורית) "הוא רצה להיות קרוב לאימא שלנו, זיכרונה לברכה. כידוע לך, היא קבורה באמריקה. להיקבר שם זה תענוג גדול יותר, זה קבר אמריקני..."
- (עוצר את המשחק) די, אני לא יכול יותר עם השטויות שלך. אני מרגיש כמו מטומטם.
- קרטון: דווקא שיחקת מצוין, חבל שלא בחרת להיות שחקן.
- הזקן: (מתפלא ומרים את מכנסיו כמשוויץ) באמת? נו טוב, הייתי פעם בחוג דרמה.
- קרטון: אתה יודע מה? בוא תשחק את עצמך, זה יהיה לך יותר קל, ואני אהיה נורית.
- הזקן: אז אני מתנהג כרגיל.
- קרטון: כן, תהיה בדיוק כמו שאתה.
- הזקן: ותיתן לי גם להגיב כמו שצריך.
- קרטון: אני אתן לך, אבל אל תעצור, תזרום. כמו ששחקת את נורית, תשחק את עצמך. דבר שני, אתה יכול להיכנס לדיבור שלי באמצע. מוכן? אנחנו ממשיכים בסימולציה מהמקום שהפסקנו.
- (כנורית. מחקה את נורית בצורה אחרת) "מכיוון שהצלחת להגיע לגיל מכובד שכזה, אני מאוד מקווה שקיבלתי את הגנים שלך. מה אתה אוכל שאתה נראה כל כך טוב? ולמה אתה חי בהזנחה כזו? למה אתה לא מתקלח? למה אתה חי ככה אם יש לך כל כך הרבה כסף? אתה צריך לחיות כמו מלך בשנים האחרונות של חיך, נכון, אבא?"
- הזקן: (נכנס לדמות של עצמו בדרמתיות מוגזמת) "אל תדברי אלי בצורה כזאת, אחרי שתים-עשרה שנים יש לך את החוצפה לבוא לכאן, לקרוא לי אבא ולהעז לדבר על השנים האחרונות שלי. (מתפרץ) צאי מפה מיד! אוכלת חינם! ואל תחזרי לפה לעולם, הסתדרתי שתים עשרה שנים בלעדיכם, נכון? אז אני אמישך... (קרטון יוצא מהדמות מנסה להרגיעו. הזקן מסמן לו להמשיך. הזקן ממשיך) ותגידי גם לאחיך שאני לא רוצה לראות את פרצופו. אתם רמאים! אתם יודעים רק לקחת ולא לתת, אתם לא שווים כלום! אפסים!"
- קרטון: (כנורית) "זה היה כסף קטן בשבילך, עשית מיליונים באמריקה, איפה הם?"
- הזקן: "אתם רוששתם אותי! אין! לא נשאר כלום..."

- קרטון: (עוצר אותו מלשחק) זה לא טוב, תהיה אתה, יותר עצמך, עם קצת ממזרות ועוד יותר אנרגיה.
- הזקן: עוד יותר אנרגיה ממה שנתתי? זה קשה, קשה לי לשחק את עצמי.
- קרטון: אין ספק, לשחק את עצמך זה הכי קשה. לכולם זה הכי קשה. אתה צריך לתת הרגשה שיש לך עוד הרבה מה להוריש. תבין, ככל שיש יותר, הנקמה גדולה ומתוקה יותר. אתה צריך לשחק הפוך על הפוך, זה המשחק שלהם אז שחק אותו טוב יותר מהם. אם תיתן להם את ההרגשה הנכונה ותראה את טוב ליבך, תוכל לראות את הכיעור שלהם בשיאו. אל תבטיח להם דבר, אבל תראה להם שאתה מלא בכסף.
- הזקן: לכאורה.
- קרטון: רק לכאורה, ואל תשכח שאתה יודע גם לסלוח.
- הזקן: זה כואב לי שכל השנים לא הייתי קיים בשבילם, לא לקחו אותי בחשבון, לא הזמינו אותי לאף אירוע משמח, והיו להם לידות, בר-מצוות, חתונות...
- קרטון: אל תיכנס עכשיו לזה. בוא נמשיך ותהיה זהיר, אני יודע שהם לא תמימים. אסור לך לטעות. כמו שאמר לך פעם אחד מעובדי הפיצרייה כשבאת לעבוד בתור שליח חדש...
- זקן: מה אמר?
- קרטון: אתה לא זוכר?
- הזקן: (בלעג) אני צריך לזכור מה אמר עובד פיצרייה לפני כל כך הרבה שנים? נו באמת, הגזמת.
- קרטון: (משחק שהוא על קטנוע) אמר לך: "קנה קסדה מ-ל-א-ה! אל תשתמש בקסדות של הפיצריות". (הזקן מסתכל עליו כלא מבין)
- והוא הוסיף: "בעבודה הזאת הולכים צעד אחר צעד. בהתחלה אתה מחפש עסק קטן עם קצת משלוחים, כדי להשתפשף קצת. אתה הולך לסביבה נוחה שאתה מכיר, רחובות וסמטאות שאתה מכיר, ואחר כך אתה מחפש עסק שמוציא קצת יותר משלוחים, מקום שיש בו תנועת מכונות גדולה ומלחיצה. זכור! תמיד להתמגן, בירכיות, קסדה... תמיד תהיה מרוכז וערני ותנווט בין המכונות בזהירות. ברמזורים תדאג להיות תמיד ראשון בזינוק, ותזנק כמו פקק שיוצא מבקבוק שמפניה. והחשוב ביותר, אל תשתדל לתת לבעל העסק יותר מדי, הוא תמיד ירצה לנצל אותך בכל מיני עבודות שחורות."
- הזקן: אתה יודע, (אומר בכעס עצור) אתה כזה קשקשן שבא לי ככה ממש לקשקש אותך. מה זה קשור?
- קרטון: בחיי שאני לא מבין אותך.
- הזקן: גם אני כבר לא מבין אותי.

- קרטון: זה היה המשל, תעמוד!
- הזקן: אני עומד.
- קרטון: לא התכוונתי שתעמוד, תעמוד. התכוונתי שאתה צריך לעמוד בלחץ, בסכנות. נורית תפרוס בפניך את כל הצרכים הדחופים שחסרים להם, תפעיל עליך מכבש לחצים ואתה צריך לדעת להתמזג, (משחק שהוא על קטנוע) לזגוג, לתמרן, להיות מרוכז... טעות קטנה ואתה פוף... אתה מבין עכשיו? לנווט בזהירות, ושהיא לא תרגיש שאתה הולך לעשות לה כאן תרגיל עוקץ מתוחכם...
- {הטלפון מצלצל. הזקן מתבלבל והולך לדלת. מאבד קצת שווי משקל.}
- קרטון: לאן אתה הולך?
- הזקן: חשבתי שזאת היא בדלת. עשית לי סחרחורת עם האופנוע. (הולך לטלפון, אבל מתמהמה)
- קרטון: השמועה מתפשטת מהר.
- הזקן: (מבולבל קצת) מה אני עושה?
- קרטון: תרים.
- הזקן: מי זה יכול להיות?
- קרטון: תרים כבר!
- הזקן: תרים אתה.
- קרטון: אני לא מרים.
- הזקן: גם אני לא...
- קרטון: קדימה תהיה אורגינלי...
- הזקן: (לטלפון) תמשיכו לצלצל.. (עומד כמנצח ומענטז לקצב צלצולי הטלפון) אני אוהב את זה...
- קרטון: תרים זה מייקל.
- הזקן: הזבל הזה. (קרטון מסתכל עליו בפליאה)
- כן, אני אומר הזבל הזה, נתתי לו ארבעה מיליון שקלים לקנות דירה בלי משכנתא, הוספתי עוד כסף לקניית כל תכולת הבית, דברי החשמל, ריהוט... הכול הוא ואשתו קיבלו ממני. את החתונה וירח הדבש אני מימנתי... אחר כך נסע לאמריקה, אחרי שנה אחת באמריקה, חזר לארץ מכר את הדירה, את הריהוט, הכול... במקום להשאיר הכול כאן לכל צרה שלא תבוא. נסע בחזרה לאמריקה... זבל אמיתי שצריך לטאטא אותו, לא רוצה לשמוע אותו.

קרטון: אתה חייב את זה לעצמך. תעשה מאמץ אחרון כדי להשקיט את המחשבות, להירגע.

הזקן: להירגע? אני לא רוצה להירגע! אני לא רוצה אותם פה בבית שלי!.. הם יהרגו אותי, אתה רוצה להרוג אותי? (קרטון ממחר לסמן שלא) לא! אבל הם רוצים לדפוק את המסמר האחרון בארון. אותי הם לא יקברו כל כך מהר, ואתה יודע למה? כי אני מזון אחר... ודרך אגב, אם כבר מדברים על זן אחר. אתה יודע שתוחלת החיים של הגברים נמוכה בהרבה מזו של הנשים? תראה את רוב הנשים, הן אלמנות, ואצלי זה בדיוק ההפך. למה? כי אני מזון אחר. אני אלמן פעמיים ואני מזון אחר. בדרך כלל מקורות הכסף שיש לאנשים מצומצמים מאוד, ואצלי בדיוק ההפך, יש לי הרבה מאוד כסף, כי אני מזון אחר!

קרטון: (יחד עם הזקן) כי אני מזון אחר! א
אני רואה שאתה מתחיל להתבלבל ולהאמין שאתה עדיין יושב על מיליונים. (מתפקע מצחוק. לוקח את שלט הטלוויזיה ומכוון לכיוון הקהל. השלט לא פועל, הוא נותן כמה דפיקות על השלט וזה עובד. ברקע נשמעת תכנית ילדים) תגיד, זה מה שאתה שרואה? סדרות מצוירות לילדים? פחח...

{שניהם מסתכלים על הקהל. מביטים יחד בטלוויזיה.}

הזקן: מי יצר אותם? בני אדם. (מצביע לקהל) ואלה הם המצחיקים ביותר.

קרטון: עכשיו אתה מתחנף למצוירים האלה?

הזקן: תשאיר, אל תעביר...

קרטון: אני לא העברתי, אתה העברת.

הזקן: אתה העברת, השלט אצלך.

קרטון: אתה, אני, מה זה משנה.

הזקן: תחזור בחזרה לערוץ, זה סרט טוב. אתה רואה? אתה רואה את הקרטון הקטן הזה? זה שמחייך. הוא ממזר גדול, עוד מעט תראה... הופ חחח... אתה רואה? נכון שהם מצחיקים?

קרטון: אותי זה לא מצחיק. אתה יודע, בשבילי... לצפות במצוירים, עושה לי בלגן במוח... אגב, אתה יודע שצפייה מרובה בטלוויזיה מקצרת את תוחלת החיים?

הזקן: באמת? עכשיו באמת הצחקת אותי. שנים אני צופה בזה. יש לי את הערוץ הזה שאני נהנה ממנו מאוד, והנה, עובדה, תוחלת החיים שלי לא התקצרה.

קרטון: לא על הסרטים אני מדבר. הצפייה בטלוויזיה לא בריאה לך. היא גורמת להתמכר, להשמין, להתנוון ויש אומרים שצפייה ממושכת בטלוויזיה גורמת לך להיות אלים יותר.

הזקן: (מצביע על גופו) אתה רואה כמה אני אלים? בחייך, תסתכל, אני שמן? אני אלים? אני צופה בטלוויזיה מאז שהמציאו אותה.

{צופים בטלוויזיה. פתאום שניהם פורצים בצחוק חזק.}

קרטון: עכשיו תגלה לי, מהו הסוד לחיים בריאים וארוכים?

הזקן: יש כאלה שיגידו לך: "אלה הוויטמינים שאני לוקח", אלה "ארוחות סדירות", "כוסית קוניאק"... היה לנו נשיא שהיה שותה תה חלש בבוקר... אימא שלי עישנה המון והחזיקה מצוין שמונים ושש שנים.

קרטון: אבל המצוירים נשארים באותו גיל, (מרגיע) אבל יש סיכוי שתמות בריא...

הזקן: חנפן...

{הזקן מתקרב יותר לקרטון.

פתאום שניהם פורצים בצחוק יחד מהצפייה בטלוויזיה.}

קרטון: תגיד לי, מתי התקלחת?

הזקן: למה אני מסריח?

קרטון: קצת.

הזקן: ל-קצת יש לי פתרון קצר.

(הולך וטובל מגבת **מקנקן** השתיה שעל השולחן, ומנקה מתחת לבית השחי ומסביב לצוואר)

קרטון: זאת נקראת אצלך מקלחת?

הזקן: זה הכבוד שמגיע...

{צלצול מתמשך בדלת. הזקן נשאר עם המגבת ביד מתקרב לקרטון ומסמן לו לעמוד במקומו דבוק לקיר. הזקן שוב מתבלבל הולך מהר למטבח. קרטון מסמן לו לכיוון הדלת. הזקן ממחר לכיוון הדלת.}

הזקן: מי שם?

נורית: זאת אני.

הזקן: מי זאת, אני?

נורית: נו באמת, זו נורית.

הזקן: מה הסיסמה?

נורית: (לאחר היסוס) נורית?

הזקן: מה הקוד?

נורית: (לאחר היסוס) 9090?

{הזקן פותח את המנעולים בידיים רועדות ומתרחק מהדלת, נראה כמו מי שמפחד קצת. נורית נכנסת בחיוך רחב ועוצרת בכניסה. הם עומדים ובוהנים זו את זה למשך זמן מה. לציין שהשיחה ביניהם, לפחות בהתחלה, לא שוטפת.}

- נורית: שלום אבא...
אתה נראה ממש, עשר... עשר. (מתקרבת לנשק אותו)
- הזקן: (ברתע מהנשיקה) אחרי נתק של כל כך הרבה שנים לא צריך פתאום לנשק אותי.
- נורית: תגיד, אתה יוצא לפעמים מהבית? עושה התעמלות?
{גונב מבט אל קרטון. קרטון מחייך כאילו אומר לו: "מה אמרתי לך".}
- הזקן: איך הספקת להגיע כל כך מהר?
נורית: בדיוק הייתי בסביבה, באתי לעשות כמה קניות.
- נורית: אתה עדיין רואה סרטים מצוירים?
הזקן: הם האמתיים ביותר...
(הולך לכבות את הטלוויזיה ומניח את המגבת במטבח)
- נורית: עד היום נשארת עם אותה סיסמה ואותו קוד?
הזקן: החלפתי הרבה פעמים. יש לי מספר קודים וסיסמאות ואני עושה עליהם סיבוב... כדי להטעות את האויבים.
- נורית: יש לך אויבים?
הזקן: כל סוגי הפורצים והגנבים.
- נורית: אני יכולה להיכנס פנימה?
הזקן: (מסמן לה להיכנס. בשקט) כן.
- נורית: (אחרי שתיקה) איך ההישרדות?
הזקן: ההישרדות בשלב זה של החיים זה אתגר גדול.
- נורית: לא רבים זוכים להתמודד ולזכות לחיים ארוכים.
(מתייחסת לקרטון) מה זה הדבר המגעיל הזה?
הזקן: נראה לי שתמיד הייתי ככה מגעיל.
- נורית: חלילה, לא התכוונתי אליך. התכוונתי להגיד שהוא כבר קרוע דהוי, בלוי, ולא רצוי. תזרוק אותו.
- הזקן: גם אני קרוע דהוי, דהוי, בלוי, לזרוק אותו זה כמו לזרוק אותי.

- נורית: מזכיר לי בובה שהייתה לי בילדות שהפחידה אותי וזרקתי לפח.
- הזקן: גם אותי, את ואחיך זרקתם לפח.
- נורית: אבא, די!
- הזקן: אבא, אבא, מה זה אבא?
- נורית: אבא די!
- הזקן: את אומרת לי די?!
- נורית: לא באתי להעליב.
- הזקן: רק הגעת וישר התחלת לזרוק הרבה (בציניות) מחמאות.
- נורית: אתה נראה נהדר.
- הזקן: בטח, אין לי אתכם על הראש!
- נורית: אבא, בוא נתחיל מהתחלה, אני יכולה לקרוא לך אבא.
- {שתיקה. נורית סורקת במבטים את הבית.}
- נורית: כמה חדרים יש בדירה?
- {קרטון רואה שהזקן מהסס ומסמן לו בלי שנורית תראה חמש אצבעות.}
- הזקן: (נפלט לו) אני לא יודע... אהה, חמישה חדרים.
- נורית: אפשר לראות?
- הזקן: (חוסם אותה) לא. יש בלגן בכולם.
- נורית: לא מפריע לי.
- הזקן: לי מפריע, (מביט לעבר קרטון) העוזרת עוד לא ניקתה.
- נורית: אפשר לשבת?
- הזקן: בטח.
- (מראה לה לשבת, כך שלא תראה את קרטון, ומוזג לה מים מאותו קנקן)
שבי, רוצה לשתות משהו?
- נורית: (מסמנת שלא. בחיוך מאולץ) אחרי כל כך הרבה שנים קשה להתחיל שיחה.
- הזקן: כן, הניתוק הפיזי מנתק את המחשבות ואת הדיבור.
- נורית: אם היית יכול לשנות את היחסים בינינו, מה היית עושה?

- הזקן: (פונה אליה) מה אני הייתי עושה!?
- נורית: מה היית משנה?
- הזקן: עזבי, לא ניכנס לזה. (חוזר לסידורי השולחן)
- נורית: זה באמת מטריד אותי. גם אני עשיתי דברים נוראיים והיום אפשר להגיד שאני רוצה לחזור בתשובה. אולי את מה שנראה פעם כאבוד עוד אפשר להציל היום נפתח פתח לתקן את המעשים של אתמול
- הזקן: אתם, את ואחיד, מאז מות אמכם החלטתם ללכת בדרך מסוימת ואתם חיים טוב מאוד עם זה.
- נורית: ביום חמישי הארור ההוא, עשינו לך משהו נוראי.
(במהלך דבריה, קרטון עומד במקומו ומנגן על כינור דמיוני)
והטעות החמורה ביותר שלי הייתה, שאמרתי את מה שאמרתי בפני הילדים.
אני מתביישת בזה ולא יודעת מה לעשות, אני פשוט מרגישה רע ומתחרטת וחושבת רק על כל הרוע של כולם שיצא באותו יום. מה עושים מהיום והלאה?
איך מתגברים? אני מבקשת סליחה ומקווה שלא תשפוט אותי...
(משחקת את המתייסרת) איך יכולתי? אני אפילו מתביישת לדבר על זה,
מרגישה בחילה נוראית, מתביישת להיזכר, אני רוצה לחזור אחורה בזמן ולתקן. רוצה לשכוח מזה, מה חשבנו לעצמנו? מה?!...
(קרטון מגזים בהנאתו ומנגן בלהט)
איך אפשר לתקן את המצב? תגיד, איך לתקן את העוול שנעשה?
- {הזקן עושה לקרטון תנועה להפסיק, לפני שנורית מספיקה להסתובב לראות למי הזקן עשה את התנועה, קרטון מספיק להיצמד לקיר.}
- נורית: מה קרה?
- הזקן: כלום, סתם זבוב מעצבן. כל היום מסתובב לו בבית.
- נורית: תן לי, אני אסדר לך את המטבח.
- הזקן: (קרטון מסמן לו להסכים והזקן מניד ראש לשלילה) שנים סידרתי לבד.
- נורית: (סורקת עוד קצת את החדר. אחרי שתיקה) תגיד, אתה יוצא קצת החוצה?
- הזקן: כן, בטח.
- נורית: אתה יודע, לפעמים, אני שונאת את עצמי על שאני לא עושה קצת ספורט... תגיד, מהו הסוד שלך לאריכות החיים?
- הזקן: יש מאמינים שאריכות ימים יכולה להתקיים בתרומת כספים, אני את שלי תרמתי, לי לא נשאר כסף לתרום.
- נורית: (משנה נושא) אתה עדיין מדבר לעצמך, לפעמים?

הזקן: למה לא? אני נהנה לדבר עם עצמי. אם אדם נמצא לבד אז הוא מדבר עם עצמו לפעמים. זה מפריע למישהו? זה אולי נראה טיפשי אבל זה הגיוני ומועיל.

נורית: (שבינתיים הלכה למטבח, ומציצה כדרך אגב) אתה חבר במועדון קשישים?

הזקן: להיות עם כל הזקנים האלה? זה משעמם.

נורית: למה שלא תתפנק ותלך למושב זקנים מכובד.

{קרטון מסמן לו ביד "עכשיו".}

הזקן: (כלא מבין) מה!?

נורית: (חושבת שהוא לא שמע טוב) למה שלא תתפנק ותלך למושב זקנים מכובד? אני רואה שלא חסר לך כלום.

הזקן: יש לי עוזרת שהיא מלאך, מגיעה שלוש פעמים בשבוע. מנקה, מבשלת, מנהצת, עושה קניות ומה שחסר אני מזמין מהסופר דרך שליחים.

נורית: צורת החיים שאתה חי בה, היא מטרה נוחה לפורצים.

הזקן: יש לחצן מצוקה.

נורית: ואם קורה לך משהו, אתה נופל, נפצע... עד שהאמבולנס יגיע, אתה לא תצליח לפתוח את הדלת.

הזקן: (בציניות ובהתלהבות) באת להזמין אותי לגור אצלכם?

{קרטון מפריח לו נשיקה באוויר.}

נורית: אי אפשר, התחלנו שיפוץ גדול והוא נקטע באמצע, אנחנו לא יכולים לסיים אותו. נכנסנו לחובות גדולים...

הזקן: (עוזר לה בציניות) הקבלן...

נורית: הקבלן נאלץ לעצור את העבודה. המצב קשה מאוד. הבנק אפילו לא רוצה להלוות לנו מחשש שלא נוכל להחזיר...

{נורית מוחה דמעה מזוייפת.}

קרטון מלווה אותה בכלי הקשה, בקסילופון דמיוני

נורית: אני לא יודעת איך אנחנו נסתדר... תראה את מייקל, (מתקנת) את רמי... מכר את הדירה עם כל התכולה ונסע לאמריקה, גר בשכירות עם משפחתו, השקיע את כל הכסף בנדל"ן... רצה להצליח בדיוק כמוך... אבל לרוע מזלו, באותה שנה הייתה נפילה חזקה של הנדל"ן בעקבות הוריקן והוא הפסיד את כל הכסף... לא נשאר לו דולר אחד... קרוב לשני מיליון דולר הלכו תוך שלוש שנים... עכשיו הוא עובד כנהג בחברת הובלות, שובר את הגב ומנסה להשתקם...

הלוואי שיכולנו לעזור לו.

- הזקן: יכולנו?
- נורית: למה לא? לעזור גם לנו. התחילו לחזור לנו צ'קים, אנחנו חיים כל יום עם המים עד לצוואר ושוקעים עוד ועוד, בקושי מחזיקים את הראש מעל המים.
- הזקן: אז למה שלא תטבעו?
- נורית: איך אתה מדבר?!
- הזקן: איך אני מדבר?! תראי איך את מדברת אחרי נתק מוחלט של שתיים עשרה שנים.
- נורית: (קרטון מנסה לסמן לו להירגע. הזקן רואה אותו ובכוונה מתעלם ממנו) את חושבת אותי לזקן מטומטם שלא מבין שאת ואחיד דיברתם בטלפון בקודים כדי שלא אבין על מה אתם מדברים?! תגידי, למה באמת באת לכאן?
- נורית: באתי למטרה מסוייית והחלטתי לוותר עליה.
- הזקן: מטרה? הפכת אותי למטרה?!
- נורית: עברו לי בראש דברים לא טובים, אני מרגישה מטומטמת.
- הזקן: כי את באמת מטומטמת!!! (תוך כדי מרים עליה יד להכותה, אל לא מעוז)
- נורית: (להוצה) תפתח קצת חלונות, אין אוויר פה, אתה לא מאוורר קצת את הבית? תפתח שתיכנס קצת שמש. תראה, אני כולי מזיעה, לחיות ככה שהכול סגור זה לא בריא.
- הזקן: את יודעת, שני דברים טובים קרו לי בחיים, בריאות טובה וצלילות המחשבה, ושום דבר אחר. את ואחיד נולדתם כל כך תמימים, יפים וטהורים וגדלתם להיות כל כך רעים ותאווי בצע כסף, הכסף שיגע אתכם... נולדו נכדים שאני לא מכיר, ומי יודע, אולי נולדו גם נינים שאני בטח לא יודע עליהם, וכל זה כיוון שלא באתי לבית החולים כשאמכם גססה ומתה?
- נורית: כעסנו מאוד שאתה הפקרת את אימא שלנו, ואתה יודע כמה אהבנו אותה והיינו קשורים אליה.
- הזקן: ואני לא?! היא הייתה אשתי!
- נורית: אתה חיית עם אימא, אבל עדיין לא התנתקת מאשתך הראשונה חיה, ואת אימא שלי לא אהבת מספיק כדי לבוא לבית החולים ולהיפרד ממנה ברגעיה האחרונים. העדפת לשבת בבית קפה ולשתות תה מזויין, חיללת את כבודה.
- הזקן: ואתם, את ואחיד, (בלעג) מייקל. ירקתם לבור ששיתם ממנו, זה בדיוק כמו לירוק על קבר אמך וחילול כבוד המת.... (כועס מאוד) שאלתם את עצמכם למה ישבתי בבית קפה ולא באתי להיפרד?! שאלתם את עצמכם, מה הסיבה האמיתית שלא באתי?! אני ישבתי בבית קפה, נכון.... (לוקח נשימה, קרטון מנסה להרגיעו. הזקן מבטל אותו בתנועה)

אני ישבתי בבית הקפה, כי זה החזיר אותי אחורה בשנים, ליום שבו דרסתי את הכלב ההוא וחיה קיבלה דום לב. מי יודע אולי הכול קרה לשניהם באותה דקה, והנה המעגל נסגר עם תחיה אמך שנפגעה בתאונת דרכים בפגע וברח. חוסר המזל שיתק אותי בבית הקפה. אני קיבלתי סחרחורת ואיבדתי את שווי המשקל, אנשים טובים מכם באו לעזור לי להתאושש עם כוס תה מתוק... ומה אתם עשיתם? קברתם אותה באמריקה, להרחיק אותה ממני. אפילו קבר להניח עליו פרחים ולהתנחם בו לא השארתם לי.
(הטלפון בבית של הזקן מצלצל, הזקן לא מרים את השפופרת)

נורית: תרים.

הזקן: (דווקא להכעיס) אני לא מרים. (הולך בגאווה)

נורית: תרים! אני לא יכולה לשמוע את הצלצול הזה! (אוטמת אוזניים)

קרטון: (בוזף בו) מה אתה חושב שאתה עושה? תרים זה מייקל, רמי!

הזקן: טיפש, זאת הנקמה הקטנה שלי! תן לי ליהנות ממנה קצת.

קרטון: תעשה כפי שדיברנו, אתה צריך לתת הרגשה של פיוס, שיאמינו שיש לך מיליונים...

נורית: (הולכת להרים את השפופרת) אבא, אתה מרים או שאני מרימה!

הזקן: (עוצר בעדה בפקודה) את לא נוגעת בכלום!!!

{נורית מסתובבת ואוטמת אוזניים}

קרטון: (מסנן מבין שיניו) לך תדבר זה רמי. אל תהיה כזה מטומטם... לך תציל את כבודך אני אומר לך.

הזקן: (בכעס ובקול) לא רוצה לדבר עם רמי!

נורית: (שומעת את הזקן. פונה אליו) מאיפה אתה יודע שזה רמי?

הזקן: יש לי מקורות משלי.

נורית: (אוטמת שוב את אוזניה) די! די!

קרטון: הוא בטח רוצה הלוואה ואתה יודע שאת ההלוואה לא תקבל בחזרה, כי הלוואות כאלה לא מחזירים אף פעם.

הזקן: שתוק! אני יודע מה שאני עושה!

נורית: (פונה לזקן בפליאה) אני רואה שהתחלת לדבר עם קריקטורה מאובקת.

הזקן: הקריקטורה הזאת, יותר אמיתית מכם!

נורית: תרים, אולי לרמי יש משהו חשוב להגיד לך.

- הזקן: מה כבר יש לו להגיד לי? שהוא נסע לאמריקה להגשים חלום והחלום בלע אותו? ... בזבזן חסר תקנה... פור ועם הארץ ופור בלי תחנית... (מרים את השפופרת, ומנתק)
- קרטון: (מסנן מבין שיניו) אתה רוצה להשלים אתם או להחריף את היחסים?
- הזקן: להשלים עם היצורים האלה שאורכים לטרף? חבל שהולדתי אותם. תאמין לי אם היה אפשר, הייתי דוחף אותם בחזרה עמוק פנימה ושלא יוולדו לעולם. (פונה לנורית) את ואחיד כבר תכננת איך לגזול ממני את הדירה? בואי ואני אני אגלה לך סוד קטן, אין לכם מה לחפש בדירה, היא בשכירות דמי מפתח, והיות שאני ערירי...
- נורית: (קוטעת אותו) ערירי? יש לך אותנו.
- הזקן: יש לי אתכם? הצחקת אותי! תקשיבי, ותקשיבי טוב. אני חי לבד וכשאני אמות הדירה תלך אתי. ותקשיבי עוד יותר טוב, גרוש לא תקבלו.
- נורית: אני לא רוצה להגיע למצב של מלחמה ראש בראש. אני יודעת שזכותי לבקש קצת כסף מאבא.
- הזקן: זכותי? קצת כסף? אבא? היום את קוראת לי אבא? ואיפה ה-"אבא" הזה היה עד היום?
- נורית: אתה מתכוון לבזבז את כל הכסף שנשאר?
- הזקן: עד הפרוטה האחרונה.
- נורית: על מה תבזבז? איזה צרכים יש לך? המיליונים שיש לך יספיקו לאחרים לחיים שלמים...
- הזקן: זהו בדיוק! אני אתן את כל הכסף למעוטי היכולת.
- נורית: אני מבקשת ממך להירגע לרגע ולחשוב על המשפחה... (הטלפון שלה מצלצל) סליחה, הלו... (משנה את טון דיבורה) מה קרה תמרי? .. אני אצל סבא רבא... רק רגע... תמרי רוצה להגיד לך שלום...
- הזקן: (מסמן שלא) לא מכיר תמרי.
- נורית: נו באמת, היא ילדה קטנה, לא עשתה לך כלום... (בנייד) רגע מתוקה...
- הזקן: אין טעם לדבר בכלל, אני כבר יודע בדיוק מה היא תגיד, אני ידוע טוב מאוד מה לימדת אותה להגיד. אני יודע מה את זוממת ואני מכיר טוב מאוד את הערמומיות שלך. את מנסה לשחק ברגשות שלי ומשתמשת בילדה הקטנה שלך, אין לך בושה?
- נורית: נו באמת, מה כבר יכולה לעשות ילדה בת ארבע?

(הזקן נראה כלא מבין)

איזו השפעה כבר יש לה?.. תגיד רק שלום, תן לה לדבר וזהו. נו, היא אוהבת לדבר, אתה רק תקשיב... (פאזזה) זאת הנינה שלך.

קרטון: (מהקיר. כמו לוחש לזקן) לך עם לב פתוח ובלוי ייסורים, אל תיתן למשל הקדום להשתלט עליך: "אבות אכלו בוסר ושיני... נינים תקהינה".

הזקן: טוב, תשתוק כבר! אתה משגע אותי, פעם אתה אומר ככה ופעם ככה. אני כבר לא יודע מי אני בכלל.

קרטון: תהיה רגוע.

הזקן: ואתה תהיה עקבי ואל תבלבל אותי. (לוקח את הטלפון, בידיים רועדות) הלו... (אחרי שתיקה קלה. חיוך רחב על פניו)

שלום... תמרי... אני? שלמה... נכון אף פעם לא התראינו... בת כמה את?... ארבע וחצי?... וואו, איזו ילדה גדולה... אני?... אני כבר זקן מאוד בגיל הרביעי... מה זה? זה גיל מבוגר מאוד מאוד... תבקשי שיסבירו לך... ראית אותי בחלום? איזה יופי... לקחתי אותך לקרקס?... (לעצמו) אני חי בקרקס...

(לנינה) לא אתך, דיברתי עם עצמי... גם את מדברת לעצמך?... מתי אני אמות? אני עוד לא יודע... זה יכול לקרות בכל יום... בטח שאת תדעי... יודעו לך... כן, אני בטוח שידאגו לספר לך... את רוצה לראות אותי לפני שאני אמות? (צוחק) את רוצה לשים פרז על הקבר שלי?... (מקשיב זמן מה. בחיוך) לא, חס וחלילה, את לא תמותי אתי, לך יהיו חיים ארוכים, ו... את תגדלי וכל יום תהיי חכמה יותר וכל יום תהיי יפה יותר... גם אני אוהב אותך... ביי, ביי... (הזקן נראה שבור. נורית לוקחת ממנו את הנייד) היא באמת בת ארבע וחצי?

{במהלך הקטע קרטון מוחה דמעה.}

נורית: (בעיניים דומעות. בקושי אומרת) כן. (מקנחת את האף)

הזקן: חכמה כמו סבא רבא שלה... (צחוק מאולץ) חחח... (משנה נושא. מסמן לנורית לשבת. ידיו רועדות. מתמהמה ולא יודע מאיפה להתחיל) בואי, שבי...

(נורית מתיישבת. הוא שם אצבע רועדת על שפתיו כמנסה לחשוב מה להגיד) אני... אני... אני רוצה לספר לך משהו...

(קצת מתמהמה, הולך וחוזר ולא יודע איך להתחיל. במהלך הקטע קרטון מנסה למשוך את תשומת ליבו ולעצור בעדו שלא להיכנס לזה) תראי... אני ביימתי את כל עניין הכסף של המיליונים... אני... אין לי מיליונים, ואין לי אפילו אלפים, אין לי עוזרת פרטית, יש עוזרת מהביטוח לאומי ואני חי רק מקצבה הביטוח לאומי. הדירה הזאת כפי שאת כבר יודעת, היא לא שלי, היא חוזרת לבעל הדירה אחרי מותי. אין פה חמישה חדרים, יש פה רק החדר הזה ו... בקיצור, אין כלום.

- נורית: (בשוק) מה? מנהל הבנק שלך התקשר ורמז על מיליונים.
- הזקן: אני צלצלתי... שיניתי את קולי.
- נורית: אני לא מבינה למה עשית לי את זה!?
- הזקן: (מסביר בצורה מחושבת) גם אני בהתחלה לא ידעתי למה אני עושה את זה, אבל אני לא מצטער שעשיתי את זה. בסופו של דבר, חשוב לזכור, העיקר בחיים זה קודם כול המשפחה. אבל בהעדר מצב כזה, כמו שלי, ושאינן קשר עם המשפחה, והיחסים בנינו אינם תקינים, אז אין כבר מה להתייחס לצד הפיננסי, נכון? ומצד שני, אם היה קשר טוב והדוק בינינו, אז הקשר היה שווה הרבה יותר מסכום כלשהו. כמעט תמיד המריבות על ירושה גורמות להרס המשפחה. אז הנה אני פוטר אתכם ממריבות על הירושה, אני חוסך לכם את הרס התא המשפחתי שבניתם בלעדיי... זהו, אין חלוקת רכוש, לפעמים טוב - שאין. זה כל מה שיש לי לומר, תעשי עם זה מה שאת רוצה.
- {שתיקה}
- נורית: (באנחת) אני באמת שלא יודעת מה להגיד.
- הזקן: של מי הילדה שדיברה אתי?
- נורית: של יעל, הבת שלי.
- הזקן: (מופתע) יעלי התחתנה?
- נורית: נשואה כבר שש שנים. תמרי הראשונה.
- הזקן: (מתפלא) יש עוד?
- נורית: כן.
- הזקן: אז את כבר סבתא.
- נורית: (נורית מהנהנת) אני סבתא לשלושה נכדים.
- הזקן: ואת כל זה אני לא ידעתי, ומכל זה אני לא נהנית.
- נורית: אני מבטיחה לך שאתה עוד תספיק ליהנות.
- הזקן: (שקוע במחשבות, מהנהן ואומר כאילו לעצמו) כן.
- {שתיקה}
- נורית: טוב, אני חייבת לרוץ, יש לי עוד חתיכת נסיעה. אני חושבת שאני אזוז, אתה בסדר? (הזקן מהנהן) לפני שאני הולכת יש משהו שאתה רוצה מאוד שאני אעשה?
- הזקן: כן... כל מה שאני רוצה זה...
- (פאוזה קטנה, מפנה את מבטו אליה. רואה את עיניה) לא, לא חשוב.

- נורית: אני יודעת שזה חשוב, תגיד.
- הזקן: (פונה לנורית) שתזמיני אותי אליכם לשבת.
- נורית: (מניחה את ידה על כתפו) בשמחה. עכשיו מותר לנשק?
(הזקן מהנהן. מחזיקה את ראשו בשתי ידיה נושקת לו על המצח ויוצאת כשהיא מוחה את הדמעות) ביי אבא... (יוצאת)
- הזקן: (ממלמל לעצמו) תיסעי בזהירות.
- {שתיקה}
- קרטון: (מתרוצץ) ילדה קטנה...
- הזקן: שתוק! אל תדבר.
- קרטון: ילדה קטנה אחת בת ארבע וחצי שברה אותך?
- הזקן: די, הרסת לי את החיים. די, שיגעת אותי, נודניק.
- קרטון: ילדה קטנה אחת שברה...
- הזקן: (מכה בכף ידו על מצחו, מכות קטנות ומהירות) דיי... אתה מגרד לי את העצמות...
- (תופס לחנוק ביד אחת את צווארו שלו וביד השנייה מסמן את צווארו של קרטון) שבא לי לחנוק אותך...
- קרטון: מה בסך הכול אמרתי?..
- הזקן: כן, מסתבר שלילדה קטנה אחת יש כוח השפעה גדול ועצום שאנחנו הגדולים לא מכירים ולא מעריכים מספיק.
- קרטון: הצעד הבא שאתה צריך לעשות זה לשבת עם בני המשפחה, לקיים שיחה גלויה, רצינית ושקטה עם כולם וכך תאפשר להשקיט ולהרגיע את הרוחות.
- הזקן: לא מאוחר מדי?
- קרטון: אף פעם לא.
- הזקן: (מניד ראשו) אתה חנפן הפכפך.
- קרטון: טוב, אני סחוט, הולך לנוח על הקיר.
- {הזקן יושב, עייף.
- קרטון הולך למקומו, מתחבר לקיר ועוצם את עניו, ראשו נשטט מעט. לאחר זמן מה, דלת הכניסה נפתחת באיטיות וניכנס גנב רעול פנים. זהו השליח שפוטר מהסופר. הוא סוגר אחריו את הדלת בשקט.
- קרטון רואה אותו ראשון. הוא מנסה להזהיר את הזקן, אך המילים נעתקות מפיו.

הזקן יושב עם גבו לגנב.
הגנב מתקרב תופס את הזקן מאחור ומתלתל אותו.
הזקן נבהל.}

השליח: תן את הכסף או שאני הורג אותך.

הזקן: מי זה קרטון?

השליח: אני לא קרטון! אתה קרטון חתיכת זבל! איפה הכסף?!

הזקן: אני, אין לי כסף...

השליח: אני יודע שיש לך, אתה מנסה לעבוד עלי? (מושך אותו בכוח ומקים אותו) חתיכת זקן מסריח, איפה הכסף!

הזקן: אני אומר לך שאין לי כסף, (מוציא מכיסו שטר של עשרים שקל) הנה זה כל מה שנשאר לי לכל החודש, קח את זה.

השליח: (לוקח וזורק את השטר. מעיף את הזקן ומכניס לו בעיטה בבטן) אני אהרוג אותך אם אתה לא נותן! תיתן אני אומר לך!

הזקן: נגמר הכול ...

השליח: לא משקרים לגנב...

{הוראות לסצנה הבאה: כאן מתחילה סצנת מכות ארוכה ואיומה.
כדי להדגיש את אכזריותם של הגנבים לקשישים. רצוי לעשותה בהילוך איטי.
במהלך המכות קרטון יוצא מהקיר ואומר חלק מפרק יג' מתוך ספר יחזקאל.
הוא יבצע זאת בהתקפי עוויתות (קרטון בהילוך רגיל) כאילו מכים גם אותו.
לציין, הגנב לא מבחין בו.}

קרטון: (מצטט במהירות עם הדגשים במקומות שונים) אָמַר אֱלֹהִים חַי-אֲנִי נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה, אִם-אֶחָפֵץ בְּמוֹת הָרָשָׁע, כִּי אִם-בְּשׁוּב רָשָׁע מִדְּרָכָו, וַחֲנִיָּה: שׁוּבוּ שׁוּבוּ מִדְּרָכֵיכֶם הָרָעִים, וְלָמָּה תָמוּתוּ--בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְאַתֶּם בְּנֵי-אָדָם, אָמַר אֵל-בְּנֵי-עַמֶּךָ צִדְקַת הַצַּדִּיק לֹא תִצְלָנוּ בְּיוֹם פְּשָׁעוֹ, וְרָשַׁעַת הָרָשָׁע לֹא-יִפְּשֶׁל בָּהּ, בְּיוֹם שׁוּבוֹ מִרָשָׁעוֹ; וְצַדִּיק, לֹא יוּכַל לְחַיּוֹת בָּהּ--בְּיוֹם חֲטָאתוֹ. בְּאֲמָרֵי לַצַּדִּיק חַיָּה יְחַיָּה, וְהוּא-בְּטַח עַל-צִדְקָתוֹ וְעָשָׂה עוֹל--כֹּל-צִדְקָתוֹ לֹא תִזְכְּרָנָה, וּבְעוֹלוֹ אֲשֶׁר-עָשָׂה בּוֹ יָמוּת. וּבְאֲמָרֵי לְרָשָׁע, מוֹת תָּמוּת; וְשָׁב, מִחֲטָאתוֹ, וְעָשָׂה מִשְׁפָּט וְצִדְקָה. בַּל יָשִׁיב רָשָׁע, גְּזֵלָה יִשְׁלֹם, בְּחֻקוֹת הַחַיִּים הֵלֶךְ, לְכַלְתֵּי עֲשׂוֹת עוֹל--חַיּוֹ יְחַיָּה, לֹא יָמוּת. כֹּל-חֲטָאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא, לֹא תִזְכְּרָנָה לוֹ: מִשְׁפָּט וְצִדְקָה עָשָׂה, חַיּוֹ יְחַיָּה...

{בשלב מסוים במהלך המכות הזקן מצליח לתפוס ולהסיר את כובע הגרב מעל ראשו של הגנב. הכובע נשאר בידו. כך נגלה פרצופו של אבי השליח.
קרטון קופא במקומו.}

הזקן: (כולו מדמם, חבול ומותש) אתה?!

- השליח: כן, אני...
 הזקן: למה?
- השליח: חתיכת חרא זקן. (דוחף אותו כדחיפה אחרונה) לך לעזאזל...
 (מבחין בקרטון ההמום)
- קרטון: (מתחיל לנוע אליו באיום. צועק צעקה מאיימת) אההההההההההה...
 השליח: (בורח החוצה וגם הוא צועק צעקה של פחד) אההההההההההה...
 (יוצא מפוחד בריצה)
- קרטון: (בא לעזור לזקן. הזקן לא מצליח לקום. קרטון מרים אותו לכורסא ומסדר לו כמה כריות לחצי ישיבה כדי שיהיה לו נוח)
 תנוח, אני אנקה אותך... ארחץ אותך ואנקה לך את הפנים...
- הזקן: אין צורך, חברת קדישא ירחצו אותי כבר. אל תטרח... תלחץ על לחצן המצוקה... אני לא רוצה להיות פגר שמסריח את הבניין...
- קרטון: (מוכה ותשוש הולך ולוחץ על הלחצן. מנסה לגרום לו לחייך) אתה עדיין רוצה שיכתבו על המצבה שלך: "בנים גידלתי ורוממתי והם פשעו בי"?
 הזקן: לא, תביא עט ונייר ותכתוב.
- קרטון: (לוקח עט ונייר) דבר.
- הזקן: תכתוב. (מכתיב) "אני אבקש שיכתבו על המצבה שלי... "אני סלחתי".
 קרטון: (כותב) זה טוב יותר (מתחיל להרגיש לא טוב ומאבד שווי משקל) חזק יותר... יותר... איפה את...
- הזקן: (בשארית כוחו) איפה את חיה היפה... איפה את חיה, תפגשי אותי באמצע הדרך... חיה תראי לי את הדרך...
- קרטון: חיה... (בשארית כוחותיו) למה את לא יכולה לבוא...
 הזקן: אני הולך אליה... אני... בא בריא...
 קרטון: (ממלמל) אני בא...
- }ידו של הזקן המחזיקה את הכובע נשמטת לצד. הכובע שבידו נופל לרצפה. הזקן נופח את נשמתו. ובאותו זמן קרטון מתחיל לדעוך כמו נר, הנייר נשמט. הוא מושך את הסדין הלבן ופרש אותו מאחוריו ועוטף את עצמו ואת הזקן, וכך הוא מתחבר לזקן.
 שניהם מכוסים. האור יורד מעליהם, חושך מוחלט.
 רק על הקיר, מקום עמידתו של קרטון משתקף צלו והוא זוהר בתאורה מיוחדת.
 חושך. }